

ԽԱՏԱՄՈՒՆ ԱՔՈՎՅԱՆ

Պարապ վախտի խաղալիք

Էջն ու բլբլուր

Էս ներքևի գրած ոտանավորը Էնպես մարդի վրա է գրած, որ ո՛չ գիր գիտի, ո՛չ գրի գորություն, ու գրողի վրա էլ՝ բերանը կցովի: Ին՝ աշխարհաբառ գրածների գլուխը շատ անգամ է Էսպես բան տեսել, մարդի միտք չեն հասկանում, հենց իրանց իրանց խոսում են: Մեկ օր էլ մեկիցը Էսպես բան իմացա, ու ի՞նչ պետք է արած, լավ կըլի, որ դերձիկն իր գագը, մաշեկարն իր բիզը, փինաչին իր ճոնդը, փոնչին իր գունդը՝ լավ ճանաչեն, տեղըները ծանր նստին, ամա չի ըլում: Ինձանից խրատ չի հասնիլ, ամա մարդի սրտին դարդ է դառնում, երբ Էնպես օմքին էլ ա խոսում մարդի վրա, որ իր անունը դրուստ գրիլ չի գիտի: Ղորդ են ասել թե տանու տերտերին օրհնյա՛ տեր չի ըլիլ: Ինչնիցե՛ թուր ու թվանք չունին, արգա գրիլ պետքը չի, թո՛ղ բլբլուր խոսի .

ԷՇՆ ՈՒ ԲԼԲՅՈՒՐ

Էջն ի՞նչ գիտի վարդն ի՞նչ գատ ա,

Նրանը փալանն ու թավալ տալն ա:

Բացվել էր գարունքն, սար ու ձոր ծաղկել

Անուշ հոտն ու հովն ամեն տեղ բռնել:

Ամեն աշխարից, հեռավոր տեղից

Փախած, կորած դշերն իրանց բներից

Եկան, որ գարնան գայն շնորհավորեն:
Մեր ու ձագ նստած ծառերի վրեն,
Թփերի տակին, սարերի գլխին,
Իրանց սրտի քեֆն հայտնել կուգեին:
Բայց պարկեշտ բլբլույն իր էրված սրտին,
Իր սիրուն վարդի սերն ու իր մտքի
Հասրաթն ու էշխը բերան բերելով,
Խոր ձորում նստած, դարդերը լալով,
Նայում էր ջրին, իր վարդի թփին,
Ուզում էր բացվի՜ ա՛խ՝ իր սիրելին:
Բայց վարդն անհրավ մնացել էր փակ,
Խեղճ բլբլույի սիրտն դառել էր կրակ:
Մեկ չոր քարի վրա մնաց կուշ եկած,
Աչքը իր վարդի երեսին քցած,
Լալիս էր, էրվում, «ա՛խ՝ վա՛րդ իմ կարմիր՝
Բացվի՛ր՝ երեսիդ մեռնիմ, ա՛խ՝ բացվիր:
Կամ իմ հոգիս էլ ա՛ն, քո հետդ տա՛ր.
Կամ էրված սրտիս արա՛ դու մեկ ճար»:
Սար ու ձոր նրա սուքն էին անում,
Ծառ, ու թուփ, ծաղիկ նրա հետ ցավում,
Բայց ձեն չունէին՝ որ մեկ անցվորի
Եղ պատմեն, որ նրան մեկ չարա անի:
Էս դառն հաղաղին սատանի քամին
Ո՛րդիանց հանեց մեր կորած իշին:
Քունն էր հատել, թե փալանը ծովել.
Խոռակը պակսել, քիթն քամի մտել,
Գելն էր հետ ածել, թե տերը դնքսել.
Նոխտեն կտրվել, թե բեռից փախել:
Անկաջները խլշտացրած
Պոչը ցցած, գուռնեն քոքած.
Սարնըվեր ընկած, որ չեկավ առաջ.
Էն հաստ գլուխը թափ տվեց, գոաց:
Էն մուռտառ դունչն էլ՝ որ վրա բերեց,

Անմեղ վարդի թուփն, կոկոնն որ բռնեց .
Փշրեց ու գոաց մեր էշ խնամին.
Սար ու ձոր իրանց աչքը փակեցին.
Դշերը թռան՝ ա՛խ, օ՛խ քաշելով,
Ծաղկներն երեսներն ծածկեցին՝ լալով:
Իմ անմեղ բյուրբյուլն գլուխն թևի տակին,
Դեռ չէր հեռացել՝ որ իր թշնամին
չենց ոտը փոխեց, ընկավ ցեխի մեջ.
Էլ ճանճ ու ագռավ չմնաց, վագեց
Ղոթուր մեջքն, ուսերն յարալու արեց:
Արինն քամակիցն շոռալով փախալ:
Թրքահոտ գոմունն կա՛նգնած միտք արալ:
«Հարամ ըլի ինձ էս հաստ գլուխն էլ,
Էս գեշ անկաջներն, էս կոպիտ բոյն էլ.
Որ ո՛չ գռալով, ո՛չ քացի տալով
Ճանճին էլ ա չեմ վախացնում, ա՛խ՝ ո՞վ
Իմ հալիս կըլի, վա՛յ նրա օրին,
Վարդն էլ համ չի տալ իր դարդակ փորին»:
Էլի բլբյուլի էրված հոգին էր,
Որ միտք անելով իր դառը ցավեր,
Էկավ, վարդի վրեն կանգնեց, սուքն սկսեց:
«Աննման իմ վա՛րդ» ողբալով ասեց .
«Թագուհի իմ վարդ՝ հոգուս սիրելի,
Անունդ հիշելով, սիրտս խորովի,
Ընչի՞ դառն աշխարս քեզ բերեց բիսմ,
Որ մեկն էլ ա չի՛ իմանում քո համը:
Երկինքն ա տեղդ, ընչի՞ ես մնում,
Իշի կերակուր, էս փշի միջում.
Քանի փուշ ու էշ դեռ կան աշխարքում,
Կմնաս անտեր: Է՛ս եմ միտք անում,
Ու գլխիս տալիս, էրվում, խորովվում:
Քո սերն հանապազ կպահեմ իմ սրտումն,
Բայց ու՞մ ասեմ, ո՞ւմ, իմ դարդերս՝ ա՛խ ո՞ւմ.

Էշն ի՞նչ գիտի դադրո՞ւմ սրտումս էլ պահեմ,
Քեզ, ամեն խաթից միշտ էլ ազատեմ,
Էլի դեռ քանի իշի հոտը կա,
Մեզ էս աշխարքումս մեկ չարա չկա:
Յ՛ա դու ինձ էրի, մեկ օր պրծնիմ,
Յա թև ա՛ն, թռչինք՝ երեսի՛դ մեռնիմ»:
Իմ սիրուն բլբլու՛լ՝ մի՛ Էդքան ցավիր.
Կա՛ց մեր միջումը՝ քո վարդը գովի՛ր,
Էշը թրքումն ա իր ծնունդն առել
Էլի թրքի հոտն նա կուզի առնել,
Քեզ վարդ, մանիշակ, քեզ ծառ ու ծաղիկ
Աստված փայ տվել, բլբլո՛ւլ գեղեցիկ: